

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobkyně: **Kubištová & Co., v. o. s.**, se sídlem Trojská 69/112, Praha 7, IČ 264 73 062 proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 7**, se sídlem Nábřeží Kapitána Jaroše 1000/7, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí – platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob ze dne 21. 9. 2016, č. j. 7037564/16/2007-50522-202750, proti rozhodnutí – platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob ze dne 21. 9. 2016 č. j. 7037684/16/2007-50522-202750 a proti rozhodnutí – platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob ze dne 21. 9. 2016, a č. j. 7037744/16/2007-50522-202750,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 9.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala vyslovení nicotnosti platebních výměrů vydaných žalovaným na daň z příjmů právnických osob.

Platební výměry se týkají zdaňovacích období od 1. 10. 2011 do 30. 9. 2012, od 1. 10. 2012 do 30. 9. 2013 a od 1. 10. 2013 do 30. 9. 2014 a správce daně jimi žalobkyni jako daňovému subjektu vyměřil podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a podle § 147 a § 139 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, daň z příjmů právnických osob ve výši 0,- Kč.

Žalobkyně považuje tato rozhodnutí za nezákonná. Své tvrzení opírá o ustanovení § 38mb, písm. c) zákona č. 586/1992 Sb., zákona o daních z příjmů, dle něž veřejná obchodní společnost, kterou je i žalobkyně, není povinna podat daňové přiznání. Dále dovozuje, že jí ani nemůže být povinnost podat daňové přiznání stanovena správcem daně dle § 139 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, neboť k podání daňového přiznání může správce daně vyzvat pouze subjekt příslušné daně, kterým žalobkyně není.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud tuto žalobu odmítl pro nepřipustnost s odůvodněním, že se žalobkyně nedomáhala prohlášení nicotnosti uvedených platebních výměrů před orgány finanční správy prostřednictvím ustanovení § 105 daňového řádu. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobkyně podala v zákonné lhůtě odvolání proti všem třem rozhodnutím, ve kterém namítala jejich nezákonnost.

Soud musel v první řadě z úřední povinnosti posoudit existenci podmínek řízení. Soud ve správním soudnictví návrh odmítne mimo jiné tehdy, pokud je návrh podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nepřipustný (§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

Dle ustanovení § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, je žaloba nepřipustná také tehdy, a) *nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného*, a rovněž, c) *je-li jediným jejím důvodem tvrzená nicotnost napadeného rozhodnutí, nedomáhal-li se žalobce vyslovení této nicotnosti v řízení před správním orgánem*.

Dle ustanovení § 105 odst. 1 daňového řádu *nicotnost rozhodnutí zjišťuje a prohlašuje z moci úřední, a to kdykoliv, správce daně nejbližší nadřízený správcí daně, který rozhodnutí vydal. Jde-li o rozhodnutí, které vydala úřední osoba stojící v čele ústředního správního orgánu, nicotnost rozhodnutí zjišťuje a prohlašuje tato úřední osoba na základě návrhu jí ustanovené komise*. Odstavec 2 stanoví, že *nicotné je rozhodnutí, pokud a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný; b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo; c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně*.

V daném případě se žalobce domáhá soudní ochrany proti nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ačkoliv z listin připojených žalovaným k vyjádření vyplývá, že žalobkyně dosud nevyčerpala opravné prostředky, které se jí před správním orgánem nabízí, resp. proti napadeným rozhodnutím podala odvolání, o kterém (dle sdělení žalovaného) nebylo dosud rozhodnuto. Z uvedeného vyplývá, že výše zmíněné platební výměry nejsou pravomocné.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že se jedná o žalobu nepřipustnou ve smyslu ustanovení § 68 písm. a) v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Soud posoudil danou věc v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 9. 8. 2017 č. j. 5 Afs 289/2016 – 25 poukazuje na rozdíly mezi nicotností a nezákonností a dodává, že *„k nápravě nezákonnosti správního aktu je určeno především odvolací řízení; v něm odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Nicotnost je v podstatě těžkou, kvalifikovanou formou nezákonnosti rozhodnutí. Byť se na takové rozhodnutí prvního stupně hledí jako na neexistující a zdánlivé, nelze odhlédnout od toho, že současně není v souladu s konkrétními ustanoveními zákona či jiného právního předpisu. Proto i důvody nicotnosti vymezené v § 77 odst. 1 a 2 správního řádu, resp. § 105 odst. 2 daňového řádu, znamenají rozpor rozhodnutí s právními předpisy. Nelze rovněž odhlédnout od faktu, že odvolání představuje řádný opravný prostředek, jenž slouží k nápravě všech vad rozhodnutí prvního stupně i jemu předcházejícího řízení (viz § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu, § 89 odst. 2 správního řádu). Jestliže je tedy odvolací řízení určeno k odstranění všech pochybení správního orgánu prvního stupně, tak tím spíše v něm musí být napravena i nejtěžší vada rozhodnutí, pro kterou na něho nelze nahlížet jako na existující správní akt.“*

Pro úplnost soud dodává, že právo žalobkyně na soudní ochranu není tímto usnesením nijak dotčeno, neboť nepochybně může podat žalobu proti rozhodnutí o odvolání.

Ze shora uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení.

Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Žalobkyně soudu zaplatila soudní poplatek ve výši 9 000 Kč. Jelikož žaloba byla odmítnuta, soud žalobkyni dle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vrátí celý soudní poplatek ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 téhož zákona), jak vyplývá dle výroku III. tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podání kasační stížnosti nemá vliv na běh lhůty k podání žaloby podle bodu I. poučení.

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: H., DiS.